

100. Anders och Köks-Kajsa

1. Cathrina i sin fållbänk:

Hå, hå, du söta Anders,
på giftas lekte hennes håg
Hon ideliga kronor såg
och sömnen for tillnders

2. Och mörk var natten; blåsten röt,
mot väggen luckan smälde
och katten skrek och hunden tjöt
och regnet stritt ur rännen flöt
och syrsorna de gnällde

3. Men strax som Jäppe tutat tolv,
på dörren hördes knacka
och strax flög upp båd' lås och kolv
Ett spöke stod där mitt på golv
i lång vingåkers-jacka

4. Vid bänken ned det sänkte sig
"Aj! hu då!" skrek Katrina:
»Nå Anders! nå besitta dig,
hur har du hjärta till att mig
med sådan skrämnel pina"

5. Det var ej Anders, stackars karl
Nej, ödet månde skicka,
att detta själva husbond var,
som länge hemlig avsikt bar
På Kajsa, fattig flicka

6. Katrina flög ur bänken opp,
förargad kan man tänka
»Bliv kvar", skrek herrn, »min sockertopp
Jag pängar till en lång salopp
På stunden vill dig skänka»

7. Vid dessa ord en penningpung
i hennes barm han lade
Och flickan var så varm och ung
och jungfrudomen var så tung
och myntet verkan hade

8. Köksdörren var ej riktigt stängd
och han som blev bedragen,
kom in i tysthet, blev befängd
och fanns uti sitt strumpband hängd
om ottan andra dagen

9. Där hängd' han kall och styv och blek
I farstug-dörr'n den arma
Katrina, som nyss honom svek,
kom ut och väsnades och skrek,
så Gud han sig förbarma

10. Där hängd' han styv och blek och kall
Katrinas sorg var bitter
Se så, nu damp hon knall och fall
Och därmed var balladen all
och gråt nu den som gitter